

Et skift vil finde sted: Hvad vil det indebære?

Ikke korrekturlæst

1. april 2024. Israel har affyret et missilangreb mod den iranske ambassade i Damaskus. Blandt de dræbte var en brigadegeneral fra den iranske revolutionsgarde. I takt med at den internationale modvilje mod Israel vokser, er dette så et forsøg på at udvide krigen? For at tvinge USA til at deltage direkte, eksempelvis?

Efterhånden som kødhakkeriet i Ukraine fortsætter, er der flere stemmer, der påpeger det indlysende: Ukraine – med den "støtte", NATO har givet landet – kan ikke besejre Rusland. Selv Macron har indirekte erkendt dette med sit forslag om direkte at indsætte tropper i Ukraine. Den tidligere tyske general Harold Kujat (pensioneret) har sagt, at hvis Ukraine ikke forhandler, vil landet måske ikke længere eksistere. Elon Musk, hvis Starlink-system er afgørende for de ukrainske militære aktiviteter, har sagt det samme.

Israels forsøg på at styrke sin hastigt svindende opbakning på den internationale scene virker ikke; er den nye strategi at fremtvinge støtte ved at udvide krigen? NATO's ledere har på en uhørt måde hævdet, at Ukraines medlemskab af NATO ville have forhindret Rusland i at vove at invadere, men også at Rusland vil marchere mod Vesteuropa (NATO), når de er færdige med Ukraine.

I et miljø fyldt med så mange paradokser som det nuværende, ville selv den mest ihærdige struds have svært ved at holde hovedet i sandet. Hvem kan undgå at se de uoverensstemmelser, der kræver større forståelse, hvis det ikke var for de bedøvende virkninger af stoffer, alkohol og hengivelse til sociale medier og dommedagsprofetier, der optager sindet,

indtil muligheden for at tænke er udløbet?

I begge tilfælde – Gaza og Ukraine – kan status quo ikke fortsætte: Der vil ske et skift. Men hvad vil det indebære?

Der er brug for en lavine af forandringer. En voksende opfordring til at opnå et nyt sikkerhedsparadigme, der er sammenflettet med økonomisk, kulturel og teknologisk udvikling. Mens begivenheder kan give anledning til refleksion, kommer løsningen indefra.

På baggrund af de rædsler, verden står over for, kan vi bruge skønheden ved den menneskelige art, det enorme gode og den glæde, der kan komme med en blomstrende, fredelig fremtid, til at udvikle den indre hengivenhed til at overvinde vores handlingslammelse og gennemføre et system af internationale og sociale relationer, der gør det muligt at løse det tilsyneladende uforenelige.

Lyndon LaRouches Oase-plan, der præsenteres på ny på en kommende konference i Schiller Institutet den 13. april, tegner paradoksalt nok et billede af det globale miljø, hvor fred er mulig, som det kommer til udtryk i en detaljeret plan for udvikling af vand-, transport- og energiinfrastruktur i Sydvestasien, der skal forvandle en konfliktzone til en korsvej af forbindelser.

Når verden forandrer sig, hvordan kan man så sikre, at den bevæger sig i retning af fred snarere end udslettelse?

Credit: Pickpik.com